



KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 10.2.2006 r.

COM(2006) 49 wersja ostateczna

**PIĄTE SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY, PARLAMENTU  
EUROPEJSKIEGO, EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-  
SPOŁECZNEGO I KOMITETU REGIONÓW**

**w sprawie stosowania dyrektywy 89/552/EWG „Telewizja bez granic”**

{SEC(2006) 160}

## SPIS TREŚCI

1.	Wprowadzenie.....	3
1.1.	Kontekst sprawozdania .....	3
1.2.	Rozwój rynku telewizyjnego w Europie .....	3
2.	Powiadomienia przekazane przez państwa członkowskie .....	5
3.	Stosowanie dyrektywy .....	5
3.1.	Zakres .....	5
3.2.	Kompetencja (artykuł 2).....	5
3.3.	Wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa (art. 3a) .....	6
3.4.	Promocja dystrybucji i produkcji programów telewizyjnych (art. 4 i 5) .....	7
3.5.	Przepisy dotyczące reklamy (art. 10 do 20) .....	8
3.5.1.	Przyjęcie komunikatu wyjaśniającego .....	8
3.5.2.	Banery reklamowe wokół stadionów w trakcie transmisji wydarzeń sportowych .....	8
3.5.3.	Monitorowanie .....	9
3.6.	Ochrona małoletnich i porządku publicznego (art. 2a, 22 i 22a) .....	9
3.7.	Koordinacja działań pomiędzy władzami krajowymi a Komisją.....	9
3.7.1.	Komitet Kontaktowy .....	9
3.7.2.	Grupa organów regulacyjnych .....	10
4.	Przegląd dyrektywy .....	10
5.	Aspekty międzynarodowe .....	11
5.1.	Rozszerzenie.....	11
5.2.	Współpraca z Radą Europy .....	11
6.	Podsumowanie .....	11

## **1. WPROWADZENIE**

### **1.1. Kontekst sprawozdania**

Niniejszym Komisja przedkłada Radzie, Parlamentowi Europejskiemu, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów (do wiadomości) piąte sprawozdanie w sprawie stosowania dyrektywy 89/552/EWG<sup>1</sup>, zmienionej dyrektywą 97/36/WE<sup>2</sup> „Telewizja bez granic” (dalej zwaną „dyrektywą”).

Artykuł 26 dyrektywy stanowi, że najpóźniej dnia 31 grudnia 2000 r., a następnie co dwa lata, Komisja zobowiązana jest przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszej dyrektywy, ze zmianami i, w razie potrzeby, wysunie kolejne wnioski w celu jej dostosowania do rozwoju w dziedzinie transmisji telewizyjnych, w szczególności w świetle rozwoju najnowszych technologii.

Niniejsze sprawozdanie uzupełnia czwarte sprawozdanie<sup>3</sup>, przyjęte w styczniu 2003 r., i dotyczy stosowania dyrektywy w latach 2003 i 2004<sup>4</sup>.

W załączniku do czwartego sprawozdania, Komisja zaproponowała program prac mający na celu otwarcie debaty na temat ewentualnej konieczności dostosowania systemu prawnego Unii Europejskiej (UE) w tej dziedzinie ze względu na rozwój rynków i technologii. W związku z tym Komisja rozpoczęła konsultacje w 2003 r. w celu dokonania przeglądu dyrektywy<sup>5</sup>.

Niniejsze sprawozdanie należy rozpatrywać w kontekście tej debaty.

### **1.2. Rozwój rynku telewizyjnego w Europie**

W okresie do 2004 r. korzystne tendencje rozwojowe w sektorze audiowizualnym w UE osiągnęły wysoki poziom dojrzałości. Równocześnie niektóre modele gospodarcze musiały sprostać trudnym badaniom i w niektórych obszarach operatorzy przeszli proces konsolidacji.

Nowe możliwości techniczne, zwłaszcza „naziemna telewizja cyfrowa”<sup>6</sup> oraz dostawa usług audiowizualnych poprzez nowe platformy technologiczne, rozszerzyły obecność takich usług na rynku potęgując dobrze znane zjawisko rozdrobnienia oferty. Tendencja ta wydaje się ulegać stabilizacji w kontekście kurczących się źródeł reklamowych i małego prawdopodobieństwa wzrostu finansowania ze źródeł publicznych.

---

<sup>1</sup> Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 23.

<sup>2</sup> Dz.U. L 202 z 30.7.1997, str. 60.

<sup>3</sup> COM (2002) 778 wersja ostateczna z 6.1.2003.

<sup>4</sup> Tam gdzie to konieczne, nastąpi odwołanie do najnowszych wydarzeń z 2005 r.

<sup>5</sup> Patrz: punkt 4 sprawozdania.

<sup>6</sup> Przejście na „naziemną telewizję cyfrową” planowane jest w większości państw członkowskich pomiędzy 2006 a 2012 r.

W praktyce liczba dostępnych kanałów stanowi jasny dowód wielości oferowanych usług. Podczas gdy 660 kanałów obejmujących potencjalnie cały obszar kraju nadawanych było przez naziemne przekaźniki, satelity lub sieci kablowe na początku 2001 r.<sup>7</sup>, trzy lata później ponad 860 takich kanałów było nadawanych w UE-15<sup>8</sup>.

Ponadto, usługi związane z transmisjami telewizyjnymi przeznaczonymi na pozamacierzyste rynki zanotowały jeszcze większy rozwój. Na początku 2004 r. działało około 220 takich kanałów<sup>9</sup>. Ponad 160 z nich nadawanych było do UE-25 z innych państw członkowskich lub innych państw (w 2001 r. było tylko 68 takich kanałów w UE-15).

Podstawowym warunkiem dla rozwoju internetowych usług audiowizualnych jest powszechność dostępu szerokopasmowego. Znaczne inwestycje w ostatnich latach, nadal zresztą realizowane, spowodowały, że większość państw członkowskich UE-15 wyposażona jest w infrastrukturę obejmującą, średnio na koniec 2004 r., 88 % ludności<sup>10</sup>. Równocześnie rzeczywista penetracja stałych połączeń szerokopasmowych nadal rośnie, obejmując 10 % ludności UE-15 i 9 % ludności UE-25 na koniec 2004 r.<sup>11</sup>.

Cały rynek UE-25, rozpatrywany pod kątem przychodów nadawców, ocenia się na około 64,5 mld EUR w 2003 r. (62,2 mld EUR w 2001 r., co oznacza wzrost o 3,7 %)<sup>12</sup>.

Nadawcy publiczni dokonali konsolidacji swojej obecności na rynkach UE pod względem przychodów. Całkowite przychody z usług nadawczych radiowych i telewizyjnych osiągnęły 29,1 mld EUR (w UE-25, w tym 1,6 mld EUR z przekazów radiowych) w 2003 r., wartość, która prawie nie zmieniła się w porównaniu do 2002 r.<sup>13</sup>.

Prywatni nadawcy UE-25 osiągnęli całkowite przychody w wysokości 18,3 mld EUR w 2003 r., stanowiącej prawie taką samą wartość jak w poprzednim roku<sup>14</sup>. Płatna telewizja i pakiety w abonamencie zwiększyły ich przychody do całkowitej kwoty 13,6 mld EUR w 2003 r., co stanowiło wzrost o 14,3 % w porównaniu z poprzednim rokiem, dzięki sukcesowi odniesionemu w zakresie sprzedaży pakietów<sup>15</sup>.

Reklama pozostaje głównym źródłem przychodów nadawców telewizyjnych w UE. Po kilku latach rozwoju, przerwane jedynie w 2001 r., rynek reklam telewizyjnych brutto w 2004 r. osiągnął około 25,7 mld EUR dla UE-15 (7,2 % wzrost w stosunku do 2003 r.)<sup>16</sup>. Spadek przychodów z reklam w 2001 r. ocenia się na około 6,8 % (dane za 2002 r. w stosunku do danych za 2000 r.)<sup>17</sup>. Rynek reklam telewizyjnych w 2004 r. osiągnął

---

<sup>7</sup> Europejskie Obserwatorium Audiowizualne, rocznik 2001.

<sup>8</sup> Europejskie Obserwatorium Audiowizualne, rocznik 2004.

<sup>9</sup> Ibid.

<sup>10</sup> IDATE rozwój dostępu szerokopasmowego w Europie, 2005.

<sup>11</sup> Komitet ds. Komunikacji, 2005 r.

<sup>12</sup> Europejskie Obserwatorium Audiowizualne, rocznik 2005. Obliczenia nie obejmują niektórych kategorii publicznych i prywatnych nadawców radiowych.

<sup>13</sup> Ibid.

<sup>14</sup> Ibid.

<sup>15</sup> Ibid.

<sup>16</sup> Ibid.

<sup>17</sup> Ibid.

zbliżony poziom do roku 2000 w wartościach nominalnych i stanowił prawie jedną trzecią całości środków przeznaczonych na reklamę<sup>18</sup>.

## 2. POWIADOMIENIA PRZEKAZANE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE

Nowe państwa członkowskie, które wstąpiły do UE dnia 1 maja 2004 r. były zobowiązane powiadomić o ustawodawstwie transponującym dyrektywę. Przeprowadzona ocena pokazuje, że wypełniły one swoje zobowiązania w tym zakresie.

## 3. STOSOWANIE DYREKTYWY

### 3.1. Zakres

W związku z postępowaniem wytoczonym przez MediaKabel BV w sprawie decyzji *Commissariaat voor de Media* (holenderski urząd ds. mediów), holenderski *Raad van State* zwrócił się do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w trybie prejudycjalnym z zapytaniem czy usługi „near video-on demand” (czasowe video na żądanie), to znaczy usługi typu „płać i oglądaj”, umożliwiające widzom oglądanie programów nadawanych w różnych porach (*multiplexed*) za odpłatnością, były objęte dyrektywą. Orzeczenia Trybunału w tej sprawie oczekiwano w 2004 r<sup>19</sup>.

### 3.2. Kompetencja (artykuł 2)

Kamieniem węgielnym dyrektywy jest zasada „państwa pochodzenia”. W związku z tym programy, które są zgodne z przepisami prawa obowiązującymi w państwie pochodzenia, zgodnymi z postanowieniami dyrektywy, mogą być swobodnie rozpowszechniane na terenie UE.

W omawianym okresie, postępowanie w sprawie naruszenia przepisów przeciwko holenderskim władzom zostało wszczęte przez Komisję w związku z decyzją *Commissariaat voor de Media* (holenderskiego urzędu ds. mediów) przyznającego sobie kompetencję w odniesieniu do kanałów RTL 4 i RTL 5 nadawanych przez nadawcę podlegającego ustawodawstwu Luksemburga. Niekwestionując zasadniczych argumentów *Commissariaat voor de Medi*, orzeczenie *Raad van State* anulowało tę decyzję, stwierdzając, że *Commissariaat voor de Media* nie mógł przyznać sobie kompetencji i spowodował sytuację podwójnej kompetencji w sprzeczności z dyrektywą. Ponieważ w związku z orzeczeniem nie miała już miejsca sytuacja podwójnej kompetencji, Komisja podjęła decyzję o zamknięciu sprawy.

Biorąc pod uwagę wyjątki od zasady państwa pochodzenia zgodnie z art. 2a ust. 2, konflikt pojawił się w związku z „Extasi TV”. Władze Zjednoczonego Królestwa powiadomiły Komisję w dniu 20 grudnia 2004 r., że zamierzają zakazać nadawania programów telewizji o nazwie „Extasi TV”. Jako powód podano oczywiste i bardzo poważne naruszenie przez ten kanał artykułu 22 dyrektywy. W tym przypadku istniały wątpliwości co do tego, kompetencji którego państwa członkowskiego podlega ten nadawca.

---

<sup>18</sup> Ibid.

<sup>19</sup> Sprawa C-89/04. Orzeczenie wydano dnia 2 czerwca 2005 r., por. dokument roboczy Służb Komisji dołączony do sprawozdania.

Konflikt własności prawa pojawił się także poza zakresem art. 2a ust. 2, w przypadkach, gdzie ustawodawstwo odbierających programy państw członkowskich zawierało surowsze lub bardziej szczegółowe przepisy niż ustawodawstwo państwa będącego siedzibą nadawcy. Na przykład Szwedzka Komisja Programowa zawiadomiła Komisję, że uważa kanały TV3 i Canal 5, pozostające w kompetencji Zjednoczonego Królestwa, za podlegające kompetencji szwedzkiej. Zamiast podejmować jednostronne działania, Szwecja rozpoczęła dialog pomiędzy właściwymi organami regulacyjnymi. W zakresie w jakim dyskusje te nie kwestionują zasady państwa pochodzenia, Komisja popiera takie podejście i zapewnia swoją pomoc. Podobne kwestie sporne pojawiły się pomiędzy Irlandią a Zjednoczonym Królestwem.

Wreszcie kwestia programów z państw trzecich wzbudzających niechęć, podlegających kompetencji państwa członkowskiego na mocy art. 2 ust. 4, stała się szczególnie istotna w omawianym okresie. Al Manar był transmitowany przez kilku europejskich nadawców satelitarnych. Francja była pierwszym państwem, które podjęło działania przeciwko nadawaniu tego kanału poprzez satelity Eutelsat, które podlegały jej kompetencji na mocy art. 2 ust. 4. W związku z nadaną przez Al Manar serią programów antysemitycznych, władze francuskie w dniu 13 grudnia 2004 r. wydały nadawcy satelitarnemu nakaz zaprzestania transmisji programów Al Manar. Niezwłocznie zastosowano się do nakazu i zaprzestano transmisji w dniu 14 grudnia 2004 r.

Po wydaniu przez władze francuskie zakazu dla Al Manar, kanał ten nadal był dostępny poprzez nadawców satelitarnych New Sky Satellite (z główną siedzibą w Hadze) oraz Hispasat. Sprawa była przedmiotem licznych spotkań i dyskusji pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją. W konsekwencji władze holenderskie i hiszpańskie również nakazały zaprzestania transmisji Al Manar. Ścisła współpraca umożliwiła Europie skuteczną walkę z podburzającymi do nienawiści programami pochodzącymi z państw trzecich.

### **3.3. Wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa (art. 3a)**

Artykuł 3a ust. 1 dyrektywy obejmuje krajowe środki chroniące wydarzenia uznawane za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. Do końca 2004 r. w następujących państwach członkowskich obowiązywały środki na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy, o których powiadomiono Komisję: Włochy, Niemcy, Zjednoczone Królestwo, Austria i Irlandia. Irlandzki projekt środków omówiono na forum Komitetu Kontaktowego w dniu 30 stycznia 2003 r. (Komitet przyjął pozytywną opinię na ich temat), a następnie opublikowano je w Dzienniku Urzędowym w kwietniu 2003 r.<sup>20</sup> Projekt środków przedstawiony przez Belgię i Francję omówiono z właściwymi władzami krajowymi i Komitetem Kontaktowym w marcu 2004 r., który przyjął pozytywną opinię na ich temat. Następnie, w roku 2004, Belgia powiadomiła Komisję o ostatecznie podjętych przez siebie środkach, które opublikowano w Dzienniku Urzędowym<sup>21</sup>.

---

<sup>20</sup> Dz.U. C 100 z 26.04.2003.

<sup>21</sup> Dz.U. C 158 z 29.6.2005. W 2005 r. również Francja powiadomiła Komisję o podjętych przez siebie środkach (przyjętych w grudniu 2004 r.), które opublikowano we właściwym czasie.

Na mocy art. 3a ust. 2 dyrektywy, skonsolidowany wykaz środków podjętych przez państwa członkowskie musi być publikowany raz w roku w Dzienniku Urzędowym. Ostatni skonsolidowany wykaz został opublikowany w sierpniu 2003 r.<sup>22</sup>

Sprawa dotycząca roli Komisji w związku z art. 3a dyrektywy nadal czeka na rozstrzygnięcie przez Europejski Sąd Pierwszej Instancji<sup>23</sup>.

### **3.4. Promocja dystrybucji i produkcji programów telewizyjnych (art. 4 i 5)**

W dniu 28 lutego 2004 r. Komisja przyjęła szósty komunikat dotyczący stosowania art. 4 i 5 dyrektywy. Sprawozdanie obejmuje UE-15 w latach 2001 – 2002. Średni czas nadawania dla utworów europejskich w UE-15 wyniósł 66,95 % w 2001 r. i 66,10 % w 2002 r., co stanowi wzrost o 5,42 punkty procentowe w okresie czterech lat (1999 – 2002). Udział utworów europejskich wyprodukowanych przez niezależnych producentów działających w UE-15 wyniósł 37,75 % w 2001 r. 34,03 % w 2002 r., to znaczy utwory niezależnych producentów stanowiły około jednej trzeciej w kwalifikującym się całkowitym czasie nadawania, lub około 50 % wszystkich utworów europejskich. Jest to znacznie powyżej ustanowionego w art. 5 dyrektywy celu wynoszącego 10 %. Wyniki te pokazują, że zapotrzebowanie na utwory krajowe i europejskie, które stale wzrastało na przestrzeni ostatniej dekady, osiągnęło nowy rekord w 2002 r., stanowiąc prawie dwie trzecie wszystkich kwalifikujących się programów. Biorąc pod uwagę 50 % proporcję, o której mowa jest w dyrektywie, 66 % stanowi zadowalający wynik i potwierdza siłę europejskiego przemysłu audiowizualnego.

W 2004 r. Komisja przeprowadziła dobrowolną ocenę w siedmiu nowych państwach członkowskich, które wstąpiły do UE w dniu 1 maja 2004 r., aby lepiej oszacować przyszły wpływ art. 4 i 5 na terytorium tych państw. Oceniono okres przedakcesyjny od stycznia 2003 r. do kwietnia 2004 r. Średnio, zaplanowano proporcję wynoszącą 60 % utworów europejskich na 2003 r. i 62 % na pierwsze miesiące 2004 r., natomiast rzeczywiste proporcje wyniosły odpowiednio 77 % i 83 %. Udział utworów europejskich wyprodukowanych przez niezależnych producentów wyniósł 30 % w 2003 r. i 31 % w pierwszych miesiącach 2004 r. Zważywszy, że dane te dotyczą okresu przedakcesyjnego, wskazują one na ogólne zadowalający poziom stosowania art. 4 i 5 w zainteresowanych państwach członkowskich.

Siódmy komunikat dotyczący stosowania art. 4 i 5 w latach 2002 - 2004, który prawdopodobnie zostanie przyjęty przez Komisję w pierwszej połowie 2006 r., zostanie włączony po raz pierwszy do statystyk obejmujących wszystkie 25 państw członkowskich.

---

<sup>22</sup> Dz.U. C 183 z 2.8.2003. Nie opublikowano skonsolidowanego wykazu w 2004 r. ponieważ w tym okresie nie były konieczne żadne zmiany w wykazie. Nowy skonsolidowany wykaz, zawierający środki belgijskie i francuskie zostanie opublikowany przez Komisję z chwilą opublikowania francuskiego wykazu w Dzienniku Urzędowym.

<sup>23</sup> Sprawa nr T-33/01, posiedzenie miało miejsce w dniu 7 lipca 2005 r.

### 3.5. Przepisy dotyczące reklamy (art. 10 do 20)

#### 3.5.1. Przyjęcie komunikatu wyjaśniającego

W związku z rozwojem nowych technik reklamowych takich jak reklama na części ekranu (*split screen*), reklama interaktywna, reklama wirtualna czy wprowadzenie produktu (*product placement*), w dniu 23 kwietnia 2004 r. Komisja przyjęła komunikat wyjaśniający w celu sprecyzowania znaczenia niektórych postanowień dyrektywy<sup>24</sup>. W szczególności komunikat ten wyjaśnia sposoby stosowania odpowiednich przepisów dyrektywy w odniesieniu do reklamy na części ekranu, krótkich reklam, telepromocji, wirtualnego sponsoringu czy też reklamy interaktywnej. Zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, komunikat wyjaśniający opiera się na zasadzie, że zakaz dotyczący danej techniki lub formy reklamy jest obowiązujący wyłącznie w przypadku, gdy dyrektywa wyraźnie tak stanowi. Jednak państwa członkowskie mają swobodę stosowania bardziej rygorystycznych lub szczegółowych przepisów w odniesieniu do nadawców podlegających ich kompetencji.

#### 3.5.2. Banery reklamowe wokół stadionów w trakcie transmisji wydarzeń sportowych

Francuska ustawa w sprawie zwalczania nikotynizmu i alkoholizmu (zwana ustawą Evin) zabrania bezpośredniej lub pośredniej reklamy telewizyjnej napojów alkoholowych. Stanowi ona, że w odniesieniu do transmisji we Francji międzynarodowych wydarzeń sportowych zasadniczo kierowanych do widowni francuskiej, francuscy nadawcy muszą dołożyć wszelkich starań, aby zapobiec pojawieniu się na ekranie reklam promujących napoje alkoholowe.

Do Trybunału Sprawiedliwości skierowano dwie sprawy dotyczące tego przepisu: powództwo o naruszenie<sup>25</sup> oraz tryb prejudycjalny<sup>26</sup>. Tryb prejudycjalny, który nas szczególnie interesuje w sprawozdaniu, dotyczył kanału TF1, który zobowiązał spółki Groupe Darmon i Giro Sport, odpowiedzialne za prowadzenie w jego imieniu negocjacji dotyczących praw do transmisji telewizyjnej meczy piłki nożnej, aby na ekranie telewizyjnym nie pojawiały się nazwy napojów alkoholowych. W konsekwencji odmówiono firmie Bacardi France dzierżawy banerów reklamowych wokół boiska, która skierowała sprawę do sądów francuskich z żądaniem wydania orzeczenia, aby TF1, Darmon i Giro Sport zaprzestały wywierania presji na zagraniczne kluby sportowe. W tych okolicznościach francuski sąd kasacyjny skierował do Trybunału zapytanie prejudycjalne w sprawie ewentualnej sprzeczności prawa francuskiego z przepisami wspólnotowymi, w tym dyrektywą.

W swoim orzeczeniu z dnia 13 lipca 2004 r. Trybunał stwierdził, że pośrednia reklama telewizyjna napojów alkoholowych w formie banerów widocznych w czasie transmisji wydarzeń sportowych nie stanowi odrębnego przekazu telewizyjnego mającego na celu promowanie towarów lub usług w rozumieniu dyrektywy. Trybunał uznał, że nadawcy praktycznie nie mają możliwości pokazywania tych reklam wyłącznie w przerwach pomiędzy odrębnymi częściami danej transmisji telewizyjnej. W związku z tym Trybunał stwierdził, że postanowienia dyrektywy nie mają zastosowania oraz orzekł zgodność prawa francuskiego dotyczącego reklamy telewizyjnej z prawem wspólnotowym.

---

<sup>24</sup> Komunikat wyjaśniający Komisji dotyczący niektórych aspektów przepisów dotyczących reklamy telewizyjnej w dyrektywie „Telewizja bez granic”, Dz.U C 102 z 28.4.2004, str. 2.

<sup>25</sup> Sprawa C-262/02.

<sup>26</sup> Sprawa C-429/02.



### 3.5.3. *Monitorowanie*

Komisja regularnie monitorowała (trzy państwa rocznie) czy państwa członkowskie zapewniają prawidłowe stosowanie przepisów dyrektywy dotyczącej reklamy przez nadawców podlegających ich kompetencji. W tym celu Komisja wspierana jest przez niezależnego konsultanta, którego zadaniem jest zbieranie odpowiednich faktów i informacji.

Na podstawie sprawozdań kontrolnych, wszczęto postępowania o naruszenie przepisów wobec niektórych państw członkowskich i uzasadnioną opinię przesłano Królestwu Belgii. Liczba i znaczenie naruszeń postanowień dyrektywy dotyczącej reklamy sugerują, że odpowiedzialne władze państwa członkowskiego nie monitorowały w sposób prawidłowy stosowania przepisów przez nadawców podlegających ich kompetencji.

### 3.6. **Ochrona małoletnich i porządku publicznego (art. 2a, 22 i 22a)**

Przygotowane przez Komisję dla Rady i Parlamentu Europejskiego drugie sprawozdanie z oceny<sup>27</sup> stosowania zalecenia Rady z dnia 24 września 1998 r. dotyczącego ochrony małoletnich i godności ludzkiej, zostało przyjęte w dniu 12 grudnia 2003 r. Kwestionariusz skierowany był do państw członkowskich, państw EOG i ówczesnych państw przystępujących<sup>28</sup>.

Drugie sprawozdanie z oceny pokazało, że zalecenie nadal było stosowane w odmienny sposób przez państwa członkowskie, jednak ogólnie rzecz biorąc rozwój sytuacji był pozytywny.

Dnia 30 kwietnia 2004 r. Komisja uzupełniła drugie sprawozdanie z oceny proponując dodatkowe zalecenie: zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony małoletnich i godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi w związku z konkurencyjnością europejskiego sektora usług audiowizualnych i informacyjnych<sup>29</sup>.

To dodatkowe zalecenie zostało zaproponowane w celu sprostania wyzwaniom spowodowanym rozwojem technologicznym. Wniosek opiera się na pierwotnym zaleceniu z 1998 r. i obejmuje umiejętność korzystania z mediów, edukację medialną, prawo do odpowiedzi we wszystkich mediach, współpracę i dzielenie się doświadczeniem oraz dobre praktyki pomiędzy organami (samo-) nadzorującymi odpowiedzialnymi za ocenę lub klasyfikację nadawanych treści, a także podejmowanie działań przeciwko dyskryminacji we wszystkich mediach.

Obecnie zalecenie jest omawiane w Radzie i Parlamencie Europejskim.

### 3.7. **Koordinacja działań pomiędzy władzami krajowymi a Komisją**

#### 3.7.1. *Komitet Kontaktowy*

Odpowiedzialnym za stosowanie przepisów dyrektywy jest państwo członkowskie. Utrzymywane były systematyczne kontakty z krajowymi organami nadzorującymi, w szczególności poprzez Komitet Kontaktowy powołany na mocy dyrektywy (art. 23a). W

---

<sup>27</sup> COM (2003) 776 wersja ostateczna z 12.12.2003.

<sup>28</sup> Patrz: [http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/art45/art45-intro\\_en.htm](http://europa.eu.int/comm/avpolicy/regul/twf/art45/art45-intro_en.htm).

<sup>29</sup> COM (2004) 341 wersja ostateczna z 30.4.2004.

okresie, którego dotyczy niniejsze sprawozdanie Komitet Kontaktowy spotkał się pięciokrotnie.

Komitet wykonał zadania nałożone na niego dyrektywą. Wydał opinie zgodnie z procedurą określoną w art. 3a ust.2 dotyczące wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa<sup>30</sup>.

W celu ułatwienia procesu wdrażania dyrektywy poprzez regularne konsultacje dotyczące praktycznych problemów wynikających z jej stosowania, Komitet Kontaktowy omówił między innymi komunikat wyjaśniający Komisji w sprawie reklamy.

W latach 2002 – 2004 przegląd dyrektywy omawiano na kilku spotkaniach Komitetu Kontaktowego. Komisja przekazała Komitetowi sprawozdanie dotyczące społecznych konsultacji w 2003 r. oraz prac grup zadaniowych<sup>31</sup>.

Komitet Kontaktowy został także poinformowany o zamiarze podjęcia przez Zjednoczone Królestwo działań na mocy art. 2a dyrektywy i omówienia kwestii identyfikacji właściwego państwa członkowskiego<sup>32</sup>.

### 3.7.2. Grupa organów regulacyjnych

Chociaż dyrektywa wyraźnie nie odnosi się do krajowych organów regulacyjnych, Komisja zorganizowała w dniu 27 marca 2003 r. inauguracyjne spotkanie grupy wysokiego szczebla organów regulacyjnych, obejmujących władze z państw członkowskich odpowiedzialne za stosowanie przepisów dotyczących nadawania programów. Spotkania te, które średnio odbywają się dwa razy w roku, mają na celu wzmocnienie współpracy pomiędzy krajowymi organami regulacyjnymi dla zapewnienia jednolitego stosowania systemu prawnego UE.

## 4. PRZEGLĄD DYREKTYWY

Przegląd dyrektywy - obejmujący publiczne przesłuchania i pisemne konsultacje – rozpoczął się w 2003 r. programem prac stanowiącym załącznik do czwartego sprawozdania dotyczącego stosowania dyrektywy<sup>33</sup>.

Komisja przedstawiła wnioski wynikające z pierwszych konsultacji w dokumencie „Komunikat w sprawie przyszłości europejskiej polityki w zakresie regulacji prawnych dla sektora audiowizualnego” (*Communication on the Future of European Regulatory Audiovisual Policy*)<sup>34</sup>. Określono kilka kwestii wymagających rozwiązania w okresie średnioterminowym, aby dyrektywa nadal pozytywnie oddziaływała na swobodny przepływ usług nadawczych na obszarze UE. Komunikat z 2003 r. ustanowił grupy zadaniowe obejmujące ekspertów, odpowiedzialnych za omówienie tych kwestii.

---

<sup>30</sup> Patrz: punkt 3.3 niniejszego sprawozdania.

<sup>31</sup> Patrz: punkt 4 niniejszego sprawozdania.

<sup>32</sup> Patrz: punkt 3.2 niniejszego sprawozdania.

<sup>33</sup> COM (2002) 778 wersja ostateczna z 6.1.2003.

<sup>34</sup> COM (2003) 784 wersja ostateczna z 15.12.2003.

Parlament Europejski aktywnie uczestniczył w procesie konsultacyjnym, w szczególności w osobach kilku członków Parlamentu Europejskiego<sup>35</sup>. Przyjęcie projektu wniosku legislacyjnego przez Komisję przewiduje się na koniec 2005 r.

## **5. ASPEKTY MIĘDZYNARODOWE**

### **5.1. Rozszerzenie**

W okresie sprawozdawczym UE powiększyła się z 15 do 25 członków, przyjęciem 10 nowych państw członkowskich w dniu 1 maja 2004 r.

Stosunki pomiędzy Unią a ówczesnymi państwami kandydującymi rozwijały się zgodnie ze strategią przedakcesyjną. Dzięki postępowi jaki uzyskano w dostosowywaniu ustawodawstwa krajowego do dyrektywy, negocjacje z przyszłymi państwami członkowskimi dotyczące polityki kulturalnej i audiowizualnej zostały ostatecznie zakończone podczas szczytu Rady Europejskiej w Kopenhadze w grudniu 2002 r. Komisja monitorowała proces, zwracając szczególną uwagę na rozwój odpowiednich możliwości administracyjnych i sądowniczych pozwalających na wdrożenie dyrektywy.

Aktualnie UE przygotowuje się do kolejnego rozszerzenia. W 2007 r. planowane jest przyjęcie do UE Bułgarii i Rumunii. Chorwacja i Turcja są państwami kandydującymi.

Jeśli chodzi o państwa zachodniobałkańskie, Rada Europejska podkreślała wielokrotnie perspektywę ich członkostwa w UE. Komisja kontynuuje strategię zbliżania polityki audiowizualnej tych państw do europejskich norm dotyczących mediów, we współpracy z Radą Europy.

### **5.2. Współpraca z Radą Europy**

Współpraca pomiędzy Komisją Europejską a Radą Europy uległa dalszemu zacieśnieniu, w szczególności w zakresie wymiany informacji dotyczących opracowania europejskiej konwencji w sprawie telewizji bez granic. Przedstawiciele Komisji uczestniczyli jako obserwatorzy w 5 spotkaniach Stałego Komitetu ds. Telewizji Transgranicznej (T-TT) i 4 spotkaniach Komitetu Sterującego ds. Mass Mediów (CDMM), jak również w konferencji w Kijowie ministrów Rady Europy poświęconej środkom masowego przekazu.

## **6. PODSUMOWANIE**

Dyrektywa „Telewizja bez granic” nadal jest skuteczna i zapewnia swobodę w dostawie usług związanych z przekazem telewizyjnym na terenie Unii Europejskiej. Zasadnicze cele związane z interesem społecznym, który dyrektywa chroni określając minimalny zakres harmonizacji rynku wewnętrznego pozostają niezmiennie. Dyrektywa stanowi skuteczną regulację dla europejskiego sektora audiowizualnego, a sprawozdanie potwierdza słuszność wspólnego europejskiego podejścia do spraw związanych z przekazem audiowizualnym.

---

<sup>35</sup> Kilku członków Parlamentu Europejskiego wystąpiło w roli sprawozdawców na konferencji w Liverpoolu, a sprawozdanie przygotowane przez Henri Webera dotyczące stosowania art. 4 i 5 dyrektywy odnosi się do przeglądu dyrektywy.

Jednak w związku z rozwojem rynków i technologii, konieczne jest, jak już stwierdzono powyżej, dokonanie przeglądu aktualnego systemu prawnego UE. Wobec powyższego Komisja zamierza przedstawić do końca 2005 r. wniosek w sprawie przeglądu dyrektywy.